

[Lysholt Hansen.]

forslag som dette. Jeg foretrækker, at der er en linje på disse felter i den politik, man anlægger.

Som jeg sagde før, skal jeg ikke drille finansministeren med, hvad han har sagt før. Men jeg kan ikke undlade at sige, at den tale, finansministeren nu holdt om, at det ikke var staten, der skulle låne disse penge for at bruge dem til statshusholdningen, og hvad der i øvrigt blev tilføjet, nøjagtig, næsten ordret, var den tale, afdøde minister Poul Hansen holdt som finansminister. Da gjorde den ikke voldsomt indtryk på den nuværende finansminister, der holdt en meget skarp tale — ja, som jeg sagde, jeg skal undlade at citere, men jeg kan da sige til ministeren, at hvis han ikke skulle kunne huske det, kan han finde det i spalte 6032 i Folketingstidende for 1962-63 — hvori fordømmelsen var meget, meget voldsom.

Lad mig dernæst sige til fru Grethe Philip, der ikke deler min opfattelse af den nære sammenhæng mellem obligationsrationeringens ophævelse med deraf følgende pengeudpumpning og udviklingen af vor valutabalance, at jeg tror nu, at der er en meget, meget nøje sammenhæng, og det tror jeg også regeringen er blevet klar over. Hvis den virkelig havde været klar over sammenhængen i tide — og det er sådan set det, vi bebrejder den at den ikke var — ville regeringen have gjort det, den gjorde for sent, nemlig indført de restriktioner, man indførte med hensyn til valutaen. Det er da givet, at hvis der ikke på pengemarkedet havde været penge at låne til at spekulere med, bl. a. ved at forudbetale gæld og låne penge herhjemme til at betale de varer for, man havde købt i udlandet, ville der i hvert fald have været en betydelig del af dansk erhvervsliv, der ikke kunne have deltaget i spekulatjonen. Men det var netop denne pengeudpumpning på de 4 milliarder kr. gennem obligationsrationeringens ophævelse, der gjorde, at det blev muligt også for dem, der ikke selv

havde kapital nok, at få deres del af spekulationsgevinsten.

Jeg skal sluttelig kun sige, at jeg da så udmærket forstår, at hr. Jørgen Jensen ikke ønsker at optage en økonomisk diskussion i dag, og jeg skal også helt undlade at spørge om, sådan som hr. Jørgen Jensen tidligere gjorde det som ordfører for sit parti, hvad Nationalbanken siger. Jeg husker den spøg, vi havde dengang med Nationalbankens udtalelser. Det år, hvor den passede i éns kram, brugte man den imod regeringen, og når den passede i regeringens kram, så duede den ikke. Men vi anbefaler lovforslaget.

Jørgen Jensen: Jeg vil da gerne deltage i den almindelige håndvask og erkende, at mit parti også med mig som ordfører i 1960'erne af og til har kunnet anbefale finansministerielle forslag om optagelse af statslån og i andre tilfælde ikke har kunnet gøre det. Det har været ganske afhængigt af den konkrete økonomiske situation.

(Kort bemærkning).

Lysholt Hansen: Da jeg kun har taletid til en kort bemærkning, skal jeg nøjes med at bede hr. Jørgen Jensen om lige at konkretisere, hvorved situationen i 1963, da man stemte imod, adskilte sig fra den nuværende situation. Jeg er overbevist om, at hr. Jørgen Jensen ikke hos den nuværende finansminister overhovedet vil kunne finde støtte for, at der er sket sådanne ændringer, at situationen nu er værre end i 1963; dengang var vor valutabeholdning i øvrigt større i forhold til nationalproduktet, end den er på nuværende tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Jørgen Jensen: Til hr. Lysholt Hansen vil jeg gerne sige, at 1963 jo er 6 år siden, og der sker meget i vort dynamiske samfund, også på valutamarkederne. Jeg erindrer i hvert fald ikke, at der dengang var en nær